

IN MEMORIAM
IVICA POTOČNIK

16. X 1979. godine, otišao je iz naših redova, gotovo s radnog mjesta, naš do'brri i dragi drug, suradnik i prijatelj Ivice Potočnik. Prerano je nestao još jedan iz generacije predratnih naprednih omladinaca koji su sebe i svoje životno opredjeljenje našli u borbi protiv narodnih režima, koji su se potvrdili u oružanoj revoluciji i narodnooslobodilačkom ratu i koji su istinski, ne-sebično i do kraja dali sebe u obnovi i izgradnji naše zemlje, u stvaranje novog i pravednijeg društva.

Rodio se 1919. u Malom Bukovcu kraj Ludbrega na vlastelinskom imanju, gdje mu je otac radio kao lugar. Gotovo da su njegovo porijeklo, najranija mladost i prilike koje je svojim očima zapažao opredijelili njegov stav prema svijetu u kome živi. Na razmeđu već izumrlih feudalnih odnosa, u vrijeme obilježeno revolucionarnim buntom osiromaešnih seljačkih masa i svjesne akcije radničke klase i njene avangarde na rušenju sistema oličenog u bespoštednoj i lešinarskoj eksploataciji formira svoj pogled na svijet, mladić željan znanja, učenik građanske škole i Poljoprivredne škole u Križevcima. U školi djeluje jaka skojevska organizacija, koja okuplja omladince u razne aktivnosti. Veliki broj tih omladinaca su u redovima NOV, iz ove generacije formirat će se prva snaga naše poljoprivredne struke koja je na svojim leđima ponijela teret poslijeratne obnove i koja je izvela našu zemlju s puta gladi i neimaštine na visoke rezultate u poljoprivrednoj proizvodnji. Poslije završetka škole radi kao pripravnik u Iloku, a kada početkom rata njegovo djelovanje u novoj sredini ne ostaje zapaženo od neprijateljskih žbira, vraća se u rodno selo gdje ga zahvata mobilizacija. U novembru 1943. godine sklanjajući se od opasnosti da njegova suradnja s NOP bude otkrivena prelazi u partizane. Nakon ranjavanja i dvomjesečnog liječenja u partizanskoj bolnici kao invalid prelazi na rad u Komandu moslavačkog područja, zatim u NOO kotara Garešnica i Oblasni NOO Bjelovar za referenta poljoprivrede. Demobiliziran je u činu poručnika i odlikovan Ordenom zasluga za narod. Cijeneći njegovo idejno opredjeljenje i zasluge u ratu biva primljen za člana KPJ. U svojoj biografiji pisanoj 1949. god, kaže »Bio je to naj sretniji dan u mom životu«. Radi zatim u Ministarstvu poljoprivrede NRH na poslovima agrarne reforme. Glad i neimaština u mladosti i ratna rana ostavljaju traga na nje-

govom zdravlju, te nakon liječenja prelazi za direktora Poljoprivrednog tehnikuma u Brezovici kraj Zagreba. Nikad nije birao poslove, uvijek je išao tamo kamo je Partija smatrala da je najpotrebniji. Polovinom 1953. evo ga ponovo u Bjelovaru na dužnosti direktora Mesne inustrije »Bilogora«. Radi na osnivanju Stočarskog saveza u Bjelovaru, a zatim prelazi u Zadružni stočarski savez u Zagrebu. Prošle su 24 godine od tog vremena. U njegovoj radnoj knjižici mijenjaju se nazivi organizacija koje su nastajale i nestajale u burnom i dinamičnom vremenu kada su se tražile i nalazile organizacijske forme udruživanja i okupljanja stočara-zadrugara, kad su udareni temelji društvenog sektora u stočarstvu i kada je ratom opustošeno stočarstvo počelo da se pojavljuje kao značajna izvozna grana. Punih 14 godina provodi u »Centrostočaru«, postavši pomalo simbolom aktiviste na razvoju društvene i društveno-organizirane proizvodnje, bori se i zalaže sa širenje kooperacije, pomaže organizacijama članicama u rješavanju tekućih i razvojnih problema. Prirodno je da su organizacije članice novoformirane Poslovne zajednice za stočarstvo takvom čovjeku povjerile odgovorno rukovodeće mjesto, a njegovi suradnici u radnoj zajednici izabrali ga za svog rukovodioca.

Teško je bez tuge i bola govoriti o Ivici kao čovjeku, o tome kakav je bio, u svakodnevnim susretima, na radu, u obitelji. Nije mogao da mrzi čovjeka. Ako nije mogao pomoći nije nikome nanosio bol. Imao je teških trenutaka u svom životu. Stojički je sve podnosio i nastojao da se sve riješi dogovorom i na miran način. U izvršavanju radnih zadataka bio je neumoran. Za njega važi uzrečica »On je kao vojnik«. Nije volio parade i pompe, izbjegavao ih je kad god je mogao, ali je njegovo lice sjalo od sreće prilikom svake smotre naših dostignuća, prilikom svake radne pobjede i otvaranja novog objekta. Primjerno odan obitelji u rijetkim trenucima opuštenosti s nježnosti i zanosom govorio je o svojim unucima. Bio je ponosan na svoju širu obitelj i ugled koji uživa u društvu i svojim planovima za budućnost. Narušena zdravlja nikoga u okolini nije opterećivao svojim problemima. Takav je bio, ako se to može riječima iskazati, naš drug Ivica.

Iza njega ostaje voljena obitelj, ožalošćeni drugovi, prijatelji, suradnici, kolege. Ostaje iza njega njegovo djelo, njegov primjeren životni put pravog, čestitog radinog čovjeka naše epohe.